

Љубав, истинско и најнесигурније осећање. Најстарије божанство, душа и творац света. Снажно осећање којим је прожета и најситнија честица на овом свету. Душевно стање без равнотеже, без разабарања. Довољно јако да помути ум и најрационалнијих филозофа, вечитих непријатеља љубави. И баш тако скептични, ипак су се одавали њеним чарима, тонули дубоко у њен понор, покоривши се њеним законима, одрекавши се свог поноса и одбојности према њој.

До тог тренутка били су познати као женомрсци, не желећи да верују у љубав, да се цели и душом, свим чулима препусте њеним чарима, плашећи се растанка и бола који носи са собом. Јер, човек док воли, он не зна за друге опасности него да буде напуштен. И баш до пре неколико месеци, ове речи су описивале и мој одбојан став према љубави. Дистанцу коју сам постављала свима, не дозволивши ником да провири кроз прозоре мога срца. А кључић његових дубоко и сигурно сам чувала од сваког.

Међутим, једног прелепог летњег дана, моје срце је обузело непознато осећање. Осећање које нисам могла јасно да дефинишем, нити да му пронађем противотров. И оно је полако освајало моје срце, уништавајући сав онај понос и скептицизам према љубави. Немоћна да се борим, допустила сам да љубавни отров, заразан и неизлечив, струји мојим венама, помутивши ми разум. И тада, упитала сам се шта се то дешава са мном, како сам то себи допустила. Како сам дозволила да ме ватра љубави према том, донедавно странцу у мом животу, опече и трајно остави ожиљке и опекотине на мом срцу?

Покушавала сам да пронађем излаз, да пронађем противотров, лек за љубав тај порок који ме је полако освајао. Али, безуспешно. Већ је било прекасно. Моје тело и душа реаговали су супротно од мојих жеља. У његовом присуству осећала сам се несигурно, као на непознатом терену. Колена су ми клецала, а лептирићи хитро лепршали стомаком. И тада сам схватила да је, уместо да се безуспешно суочавам са љубављу, боље да је прихватим и да јој се препустим. Вођена овим племенитим осећањем, које је постало најинтензивније светло на крају мог тунела, ја сам осетила врхунац њене моћи, катарзуа. Узвишење. Била сам спремна да за њега дам све од себе, да му несебично посветим сваку секунду свог живота. Јер, моћ љубави је у ономе што дајемо и жртвујемо за вољену осбу. Моје срце је било испуњено неизмерном срећом, јер сам га волела. Била сам обузета срећом толико да бих из свег гласа викнула, од радости што сам напослетку своје срце поклонила некоме ко га заслужује, ко ће поштовати мене и моја осећања, што сам га поклонила без остатака.

И сада сам сигурна да нисам погрешила, јер ми је и он узвратио неизмерном љубављу. Увек је ту уз мене, за мене. Пажљиво слушајући сваки мој проблем, покушавајући да ми да најбољи савет. Уживала сам док сам га слушала док прича. Свака његова реч за мене је била највећа искра мудрости. И чувени српски песник, Јован Дучић, је давно написао како се: "Мушкарац заљуби гледајући жену, а жена се најчешће заљуби слушајући

мушкарца."

Кажу да је највећа срећа када у свом партнеру, осим љубавника, успемо да пронађемо и пријатеља, и брата, и оца. Да вам буде највећи ослонац и подршка у животу. Да се заједно суочавате са свим недаћама у животу. А ја сам управо то пронашла у мојој љубави, првој слабости.

Није ми жао што је једино он успео да упозна и ону другу страну моје личности, коју сам тако вешто скривала од других. Што је открио колико је заиста жена слаба док воли, када је вођена срцем, а не разумом, који постаје немоћан над силином љубави. Јер, љубав је истинска само онда када је слепа, када не подлеже мерама и принципима разума. Зато, да би волели и били вољени, понекад морамо сићи по коју степеницу ниже, попустити, и послушати срце, прећи преко свог поноса. Јер, да и ја нисам попустила, да нисам поклекла пред моћи љубави не бих осећала сву ову љубав према свом дечку, због кога је сваки мој дан испуњен срећом. Због кога се свако јутро будим са искреним осмехом на лицу, жељно ишчекујући тренутак када ћу га видети а увече заспати са његовом сликом у мислима.

Волела бих када би сви људи досегли ово узвишење, и неизмерну срећу коју ја осећам. Јер, љубав је најлепше осећање. Наша једина вечна водила кроз живот, којој би сви требали да се несебично препустимо, без одрицања. Да не будемо кукавице, и да се не бојимо растанка, већ да у тренутку уживамо у свој рајској лепоти и савршенству које нам ово нежно и племенито осећање пружа.

Маја Ковачевић